

- 4) Czy współdłużnik umowy kredytu mieści się w pojęciu „konsumenta” w rozumieniu art. 2 lit. a) Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich i art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 87/102/EWG?
- 5) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy zasada skuteczności praw przyznanych przez dyrektywę jest zachowana jeżeli o kwocie odsetek, prowizji i opłat poinformowany zostaje jedynie dłużnik główny poprzez comiesięczny wyciąg z rachunku lub poprzez wywieszenie ogłoszenia w siedzibie banku?
- 6) Czy dyrektywę 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, że bank ma obowiązek pisemnego poinformowania zarówno dłużnika jak też współdłużnika o maksymalnej wysokości kredytu, rocznych odsetkach i kosztach mających zastosowanie od dnia zawarcia umowy kredytu oraz o warunkach, w których elementy te mogą ulec zmianie, o procedurze zakończenia umowy kredytu i o jakiegokolwiek zmianie następującej w czasie obowiązywania umowy kredytu w odniesieniu do rocznych odsetek lub kosztów powstałych po podpisaniu umowy kredytu, w chwili gdy zmiany takie mają miejsce, listem poleconym z potwierdzeniem odbioru lub w drodze nieodpłatnie dostarczonego wyciągu z rachunku?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz pkt 1 lit. e) załącznika do dyrektywy (Dz.U. L 95, s. 29)

⁽²⁾ Dyrektywa 87/102/EWG Rady z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (Dz.U. L 42, s. 48).

⁽³⁾ Dyrektywa 98/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. zmieniająca dyrektywę 87/102/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (Dz.U. L 101, s. 17).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Cluj (Rumunia)
w dniu 22 lipca 2014 r. – SC Capoda Import Export SRL przeciwko Registrul Auto Român,
Benonowi Nicolaeowi Bejanowi**

(Sprawa C-354/14)

(2014/C 361/05)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem: SC Capoda Import Export SRL

Druga strona postępowania: Registrul Auto Român, Benone Nicolae Bejan

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii Europejskiej, a konkretnie art. 34 TFUE, art. 31 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów [dyrektywę ramową] ⁽¹⁾ oraz art. 1 lit. t) i u) rozporządzenia (WE) nr 1400/2002 ⁽²⁾ Komisji Europejskiej, można interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak art. 1 ust. 2 Ordonanța Guvernului [rozporządzenia rządu] nr 80/2000 ponieważ wprowadza on środek o skutku równoważnym do ograniczenia ilościowego w przywozie, zważywszy że zgodnie z tym przepisem do celów swobodnego przepływu (sprzedaży, dystrybucji) nowych produktów i materiałów konsumpcyjnych, zaliczających się do kategorii produktów i materiałów konsumpcyjnych dotyczących bezpieczeństwa ruchu drogowego, ochrony środowiska naturalnego, efektywności energetycznej i ochrony przed kradzieżą pojazdów drogowych, konieczne jest przedstawienie przez sprzedawcę/dystrybutora/przedstawiciela handlowego, wydanego przez producenta, świadectwa homologacji typu lub certyfikacji dla celów wprowadzenia do obrotu lub sprzedaży albo – jeżeli sprzedawca/dystrybutor/przedstawiciel handlowy nie otrzymał go lub nie jest w jego posiadaniu – konieczne jest przejście procedury homologacji danych produktów w Registrul Auto Român [rumuńskiej ewidencji pojazdów] i uzyskanie świadectwa homologacji typu dla celów wprowadzenia do obrotu lub sprzedaży wydawanego przez Registrul Auto Român i biorąc pod uwagę, że jakkolwiek sprzedawca/dystrybutor/przedstawiciel handlowy posiada certyfikat zgodności dla celów wprowadzenia do obrotu lub sprzedaży części udostępniony przez dystrybutora z innego państwa członkowskiego UE, który to prowadzi swobodnie dystrybucję rzeczonych części na terytorium tego państwa członkowskiego UE, wspomniany certyfikat nie wystarcza dla umożliwienia swobodnego przepływu/sprzedaży/dystrybucji omawianych towarów?

- 2) Czy prawo Unii Europejskiej a konkretnie art. 34 TFUE w odniesieniu do pojęcia „środki o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych”, art. 31 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE oraz art. 1 lit. t) i u) rozporządzenia (WE) nr 1400/2000 Komisji Europejskiej można interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym, że dla umożliwienia swobodnej sprzedaży nowych produktów i materiałów konsumpcyjnych, zaliczających się do kategorii produktów i materiałów konsumpcyjnych dotyczących bezpieczeństwa ruchu drogowego, ochrony środowiska naturalnego, efektywności energetycznej i ochrony przed kradzieżą pojazdów drogowych, nie wystarcza certyfikat zgodności do celów wprowadzenia do obrotu i sprzedaży udostępniony przez dystrybutora z innego państwa członkowskiego UE w odniesieniu do nowych produktów i materiałów konsumpcyjnych zaliczających się do kategorii produktów i materiałów konsumpcyjnych dotyczących bezpieczeństwa ruchu drogowego, ochrony środowiska naturalnego, efektywności energetycznej i ochrony przed kradzieżą pojazdów drogowych, biorąc pod uwagę, że rzeczony dystrybutor z innego państwa członkowskiego UE prowadzi swobodnie dystrybucję rzeczonych części na terytorium tego państwa członkowskiego UE, przy czym zgodnie z tym certyfikatem części te mogą być sprzedawane na terytorium Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 263, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1400/2002 z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze motoryzacyjnym (Dz.U. L 203, s. 30).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 11 sierpnia 2014 r. – Etablissement national des produits de l'agriculture et de la mer
(FranceAgriMer) przeciwko Société Sodiaal International**

(Sprawa C-383/14)

(2014/C 361/06)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Etablissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer)

Strona pozwana: Société Sodiaal International

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 3 ust. 1 akapit czwarty rozporządzenia nr 2988/95 ⁽¹⁾, w myśl którego upływ terminu przedawnienia następuje najpóźniej w dniu, w którym mija okres odpowiadający podwójnemu terminowi przedawnienia, jeśli do tego czasu właściwy organ nie wymierzył kary, z zastrzeżeniem przypadku zawieszenia postępowania administracyjnego zgodnie z art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia, stosuje się wyłącznie w przypadku, gdy właściwy organ nie wymierzył żadnej kary w rozumieniu art. 5 rozporządzenia w momencie upływu terminu odpowiadającego podwójnemu terminowi przedawnienia czy też ma on zastosowanie również w przypadku, gdy w terminie tym nie został zastosowany żaden środek administracyjny w rozumieniu art. 4 rozporządzenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1).